

Folketingets Beskæftigelsesudvalg
lov@ft.dk

Sólbjörg Jakobsen (LA)
solbjoerg.jakobsen@ft.dk

Beskæftigelsesministeriet
Holmens Kanal 20
1060 København K

T +45 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748

J.nr. 2023 - 8532
7. februar 2024

Beskæftigelsesudvalget har i brev af 17. januar 2024 stillet følgende spørgsmål nr. 8 (B 49), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Sólbjörg Jakobsen (LA).

Spørgsmål nr. 8:

”Hvad vurderer ministeren de samfundsøkonomiske konsekvenser til at være ved anerkendelse af frisørers og bioanalytikerers skader i bevægelsesapparatet som arbejdsskader?”

Svar:

Det er vigtigt for mig som minister, at vi har et velfungerende arbejdsskadesystem, der griber alle, der er kommet til skade eller er blevet syge i forbindelse med deres arbejde.

Arbejdsskadesystemet er bygget op på, at Erhvervssygdomsudvalget løbende følger den lægefaglige forskning og på den baggrund vurderer, hvilke sygdomme der skal fremgå af Erhvervssygdomsfortegnelsen. Det mener jeg er en fornuftig praksis, som vi bør fastholde. Det vil være principielt forkert, hvis vi fra politisk side træffer beslutning om, hvem der kan få anerkendt en sygdom som en arbejdsskade. Det bør være baseret på den nyeste forskning og lægefaglige viden.

Beskæftigelsesministeriet definerer samfundsøkonomiske omkostninger ved arbejdsskader som værdien af produktionstab, der følger af skaderne samt de øgede sundhedsudgifter.

Såfremt frisørers og bioanalytikerers skader i bevægelsesapparatet anerkendes som arbejdsskader vil det på kort sigt øge virksomhedernes omkostninger, men det vil ikke i sig selv have konsekvenser for de samfundsøkonomiske omkostninger ved arbejdsskader. Det skal ses i lyset af, at de øgede erstatningsudbetalinger, der følger af flere anerkendte arbejdsskader, alene indebærer større overførsler indenfor arbejdsskadesystemet, mens produktionen i samfundet og sundhedsudgifterne ikke direkte påvirkes.

De øgede udbetalinger af arbejdsskadeerstatninger vil dog *indirekte* påvirke produktionen, idet virksomhederne opkræves arbejdsskadeafgift af staten, der afhænger af erstatningssummen. Da virksomhederne antages at overvælte hele merudgif-

ten til lønmodtagerne i form af lavere lønninger, reduceres arbejdsudbuddet og dermed produktionen, hvilket vil indebære omkostninger for såvel virksomhederne, det offentlige, lønmodtagerne og samfundet som helhed.

Venlig hilsen

Ane Halsboe-Jørgensen
Beskæftigelsesminister